

ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ ЛОКАЛЬНИХ МУЗИЧНИХ КУЛЬТУР У ЦИФРОВИХ УМОВАХ

Інна АНТИПІНА – доктор філософії, доцент кафедри теорії та історії культури,
начальник науково-інформаційного відділу,
Центру музичної україністики ім. Героя України М. Скорика,
Національна музична академія України «Київська консерваторія», м. Київ, Україна
<https://orcid.org/0000-0003-3845-9629>
<https://doi.org/10.35619/ucpmk.52.1193>
innaantipina92@gmail.com

Цитування:

Антипіна І. Збереження та популяризація локальних музичних культур у цифрових умовах. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2026. № 52. С. 557-563. <https://doi.org/10.35619/ucpmk.52.1193>

Здійснено комплексне осмислення проблеми збереження та популяризації локальних музичних культур у цифрових умовах. Дослідження зосереджене на уточненні теоретичних засад аналізу локальних музичних практик у цифровому середовищі, зокрема через переосмислення понять локальності, збереження та цифровізації в контексті сучасного наукового дискурсу. Розглянуто особливості впливу цифрових технологій на процеси трансформації музичної спадщини, з акцентом на ризиках втрати контексту, зміні функцій і смислів традиційних практик, а також на суперечностях між доступністю та автентичністю. Обґрунтовано стратегії популяризації локальних музичних культур у цифровому просторі, які передбачають поєднання технічних можливостей сучасних платформ із культурною чутливістю та участю носіїв традицій. Враховано сучасні наукові підходи до цифрового збереження культурної спадщини, включно з відкритими даними, принципами інтероперабельності та новими технологічними рішеннями. Окреслено необхідність формування міждисциплінарних і контекстно орієнтованих підходів до роботи з музичною спадщиною в цифрову добу.

Ключові слова: локальні музичні культури; цифровізація; музична спадщина; культурна пам'ять; цифрове збереження; популяризація; автентичність; цифрові платформи; етномузикологія; відкриті дані.

Постановка проблеми. У цифрову добу локальні музичні культури опиняються в суперечливій ситуації: з одного боку, нові технології відкривають безпрецедентні можливості для фіксації, архівування та поширення музичних практик, з іншого – ці ж механізми сприяють їх уніфікації, спрощенню та поступовій втраті контекстуальної глибини. Оцифрування музичної спадщини часто відбувається поза межами середовищ, у яких вона функціонує як жива практика, що змінює її семантику й способи сприйняття. Водночас цифрові платформи, орієнтовані на алгоритмічну видимість і масовий попит, не завжди здатні адекватно репрезентувати локальні традиції, які існують поза комерційною логікою. Попри зростання інтересу до цифрового збереження культурної спадщини, питання інтеграції локальних музичних культур у цифровий простір залишається методологічно й практично неврегульованим. Недостатньо розробленими є підходи, що поєднують технічні рішення з урахуванням культурної специфіки, а також моделі взаємодії з носіями традицій. Потребує уточнення і баланс між доступністю та збереженням автентичності, який у цифровому середовищі набуває особливої складності. У цьому контексті постає необхідність переосмислення стратегій збереження і популяризації локальних музичних культур як процесу, що поєднує технологічні, соціокультурні та етичні виміри.

Актуальність дослідження зумовлена помітним загостренням суперечності між інтенсивною цифровізацією культурного простору та вразливістю локальних музичних традицій, що не завжди здатні органічно інтегруватися в нові форми медіаобігу. Цифрові технології істотно розширюють можливості доступу до музичної спадщини, однак водночас змінюють способи її функціонування, сприйняття й передачі, часто відокремлюючи музичний твір від середовища його побутування. Унаслідок цього виникає ризик редукації складних культурних явищ до спрощених цифрових репрезентацій, що не відтворюють їхньої контекстуальної ваги та символічної насиченості.

Підвищена увага до цифрового збереження культурної спадщини у науковому дискурсі не знімає низки принципових питань, пов'язаних із балансом між відкритістю та збереженням автентичності, а також із роллю локальних спільнот у процесах цифрової репрезентації їхніх культурних практик. Особливої ваги ці питання набувають в умовах глобалізованого інформаційного середовища, де механізми видимості визначаються не стільки культурною значущістю, скільки алгоритмічною доцільністю. За таких обставин дослідження стратегій збереження та популяризації локальних музичних культур у цифрових умовах постає як необхідний крок до формування більш професійних, чутливих і збалансованих підходів, що враховують як технологічні можливості, так і культурну специфіку цих процесів.

Метою дослідження є осмислення специфіки збереження та популяризації локальних музичних культур у цифрових умовах з урахуванням взаємодії технологічних інструментів і соціокультурного контексту їх функціонування, а також виявлення підходів, що дозволяють поєднати доступність цифрових ресурсів із збереженням автентичності музичних практик.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання кількох взаємопов'язаних завдань. Передусім йдеться про уточнення теоретичних засад дослідження локальних музичних культур у цифровому середовищі, зокрема аналіз ключових понять, підходів і методологічних орієнтирів, що визначають сучасний науковий дискурс у цій сфері. Не менш важливим є виявлення особливостей впливу цифрових технологій на процеси збереження та трансформації музичної спадщини, включно з аналізом ризиків втрати контексту, зміни функцій і смислів традиційних практик. Особливої уваги потребує обґрунтування можливих стратегій популяризації локальних музичних культур у цифровому просторі, які б враховували як технічні можливості сучасних платформ, так і необхідність збереження культурної різноманітності та участі носіїв традиції у цих процесах.

Виклад основного матеріалу. Сучасні процеси цифровізації суттєво трансформують способи існування, збереження та репрезентації музичної культури, відкриваючи нові горизонти для доступу до локальних традицій і водночас загострюючи питання їхньої інтерпретації та автентичності. Локальні музичні практики, які тривалий час функціонували в межах конкретних спільнот і передавалися переважно в усній або напівусній формі, дедалі частіше опиняються у цифровому середовищі, де змінюються не лише канали їх поширення, а й самі умови сприйняття. Цей перехід не є нейтральним: він супроводжується позитивними чинниками, зокрема розширенням аудиторії, так і ризиком втрати смислових, соціальних і ритуальних вимірів, що становлять сутність музичної традиції.

У науковому дискурсі спостерігається зростання інтересу до проблем цифрового збереження культурної спадщини, проте питання, пов'язані з інтеграцією локальних музичних культур у цифровий простір, залишаються відкритими й потребують подальшого осмислення. Зокрема, недостатньо визначеними є підходи, що дозволяють поєднати технологічні можливості сучасних медіа з чутливим ставленням до культурного контексту та участі носіїв традицій. У цьому сенсі важливо не лише фіксувати й поширювати музичні практики, а й розуміти як цифрове середовище впливає на їхню трансформацію, переосмислення та подальше існування.

У пропонованій статті увага зосереджується на аналізі специфіки збереження та популяризації локальних музичних культур у цифрових умовах. Дослідження виходить із припущення, що ефективні стратегії в цій сфері мають формуватися на перетині технологічних, соціокультурних та етичних підходів, із урахуванням як потенціалу цифрових інструментів, так і обмежень, які вони накладають. Такий ракурс дозволяє розглядати цифровізацію не лише як технічний процес, а складне культурне явище, що потребує комплексного й критичного аналізу.

У сучасних умовах актуальність досліджень, присвячених збереженню локальних музичних культур, набуває не лише наукового, а й виразного суспільного значення, особливо в українському контексті. Повномасштабна війна спричинила масштабні втрати як матеріальної, так і нематеріальної культурної спадщини, порушивши сталі форми побутування традицій і ускладнивши механізми їх традиційної передачі. Руйнування культурної інфраструктури, вимушене переміщення носіїв традицій, фрагментація спільнот і загострення демографічної кризи створюють ситуацію, в якій багато локальних музичних практик опиняються під реальною загрозою зникнення. У цьому вимірі цифрові технології постають не лише інструментом модернізації культурної сфери, а одним із небагатьох доступних способів фіксації, збереження та підтримки культурної пам'яті в умовах нестабільності. Водночас їх використання вимагає особливої чутливості до контексту, щоб процес цифровізації не підміняв живу традицію її спрощеними репрезентаціями. Саме тому наукове осмислення цих процесів стає необхідною передумовою для формування відповідальних і довготривалих стратегій культурного розвитку.

Осмислення поданих джерел дозволяє побачити не стільки єдину узгоджену концепцію цифрового збереження музичної спадщини, скільки поле напружених пошуків між технологіями, культурною практикою та дослідницькою роботою. Уже в статті D'Agostino (2020 р.) ця напруга окреслюється досить чітко: технології постають не як нейтральний інструмент фіксації традиційної музики, а фактор, що неминуче втручається в її естетичні та етичні виміри. Авторка наголошує на тому, що будь-яке «повернення» чи «відновлення» традиції через цифрові засоби пов'язане з вибором – що саме вважати автентичним, що підлягає збереженню і в який спосіб це має бути репрезентовано. Власне, ця проблематика задає тон подальшим дослідженням, де питання технологічної ефективності вже не відокремлюється від культурної відповідальності.

У цьому контексті дослідження Gibson (2021 р.) зміщує фокус з архівування на практику, демонструючи як цифрове середовище трансформує процес музичного навчання і співтворчості. Йдеться не лише про технічну зміну формату – від офлайн до онлайн, – а зміну характеру взаємодії між учасниками, зокрема в межах програми Ethno. Важливо, що сприйняття цих змін самими наставниками не є однозначним: поряд із новими можливостями з'являються відчуття втрати унікальності, складності в передачі нюансів і контексту. Таким чином, цифровізація постає як процес, що, водночас, розширює і звужує поле музичної комунікації.

Більш системний, інфраструктурний вимір проблеми розкривається у праці Hofmann, A., Miksa, T., Knees, P., Bakos, A., Sağlam, H., Ahmedaja, A., Yimwadsana, B., Chan, C., Rauber, A. (2021 р.), де йдеться про впровадження принципів FAIR у роботі з етномузикологічними даними. Автори пропонують розглядати музичну спадщину як дані, що повинні бути не лише збережені, а й структуровані, пов'язані між собою і придатні до повторного використання. Водночас така постановка питання неминує викликає додаткові запитання: якою мірою музична практика може бути редукована до «даних» без втрати своєї контекстуальної складності? У статті наголос робиться на технічних рішеннях – розподілених репозиторіях, пов'язаних даних, інструментах музично-інформаційного пошуку, – однак культурні обмеження такого підходу лише окреслюються і потребують подальшого осмислення.

Робота Peters, N., Marinova, D., Faassen, M., Stasiuk, G. (2017 р.) пропонує ширший погляд на цифрове збереження як складний багаторівневий процес, що включає не лише оцифрування, а й довготривале управління цифровими об'єктами. Хоча дослідження не обмежується музичною сферою, його положення мають безпосереднє значення для неї, оскільки підкреслюють необхідність врахування технологічної мінливості, ризиків втрати даних і залежності від наявної інфраструктури. У цьому контексті музична спадщина постає як особливо вразливий тип культурного матеріалу, адже її цінність часто пов'язана не лише з самим записом, а з умовами його створення та використання.

Спроба залучити новітні технології до вирішення проблеми збереження простежується у статті, присвяченій потенціалу блокчейну (Stojanović D., 2022 р.). Авторка розглядає цю технологію як інструмент забезпечення прозорості, автентичності та контролю доступу до цифрових аудіоархівів. Водночас, виходячи з поданого матеріалу, не можна однозначно стверджувати, що запропоновані рішення вже мають достатню емпіричну апробацію в музикологічній практиці; швидше йдеться про перспективний напрям, який потребує подальшої перевірки. Tang і Wu (2025 р.) пропонують інтердисциплінарний підхід до збереження музичної спадщини, наголошуючи на необхідності поєднання різних стратегій – від технологічних до соціокультурних. Їхня концепція «поліфонії в дії» метафорично підкреслює багатоголосся підходів і акторів, залучених до процесу збереження. Важливим є акцент на сталості, що виводить проблему за межі короткострокових проєктів і змушує розглядати її в довшій часовій перспективі.

Український контекст, представлений у дослідженні М. Цілини (2025 р.), додає до цього поля аналізу конкретики державних стратегій і практик цифровізації культури. Авторка звертає увагу на інституційні механізми, що формують умови для цифрового збереження, проте з тексту випливає, що ці процеси ще перебувають у стадії становлення і не позбавлені суперечностей, зокрема між декларованими цілями та реальними ресурсами.

Робота Chang C.-L., Lin C.-L., Hsu C.-H., & Sun Y. (2023 р.) зміщує акцент на питання відкритого доступу, розглядаючи цифрові моделі локальної культури як інструмент не лише збереження, а й освітньої інтеграції. Важливо, що автори підкреслюють перехід від простої цифрової колекції до більш відкритих і взаємодіючих форматів використання культурного матеріалу. Водночас рівень впливу таких моделей на реальне збереження практик залишається питанням, яке вимагає додаткових емпіричних досліджень. Опублікований відкрити набір дослідницьких даних (2025 р.), отриманий із записів Каїрського конгресу арабської музики 1932 року, демонструє потенціал відкритих дослідницьких даних для роботи з історичною музичною спадщиною. Він відкриває можливості для повторного аналізу матеріалів і їх включення в нові дослідницькі контексти, проте водночас підкреслює залежність інтерпретації від структури й повноти самих даних.

Нарешті, Zhou і Bidin (2025 р.) звертаються до проблеми цифрової нерівності, пропонуючи технічне рішення у вигляді *low-latency* системи для музичної освіти. Їхній підхід акцентує увагу на доступності як ключовій умові збереження культурної різноманітності, особливо в регіонах глобального Півдня. Разом із тим, технічна оптимізація сама по собі не гарантує збереження культурного змісту, що знову повертає до необхідності комплексного підходу.

Узагальнюючи, можна сказати, що проаналізовані джерела формують багатовимірне бачення проблеми, в якому технології виступають водночас інструментом і викликом. Вони відкривають нові

можливості для збереження та популяризації локальних музичних культур, але не усувають – а подекуди й загострюють – питання автентичності, контексту та участі спільнот. Водночас у поданих дослідженнях відчувається брак узгоджених методологічних підходів, що поєднували б технічні, культурні та етичні виміри цієї проблематики, що й визначає перспективу подальших наукових пошуків.

Уточнення теоретичних засад дослідження локальних музичних культур у цифровому середовищі потребує передусім уважного перегляду самих вихідних понять, якими оперує сучасний науковий дискурс. Поняття «локальної музичної культури» втрачає свою очевидність у ситуації, коли просторові межі більше не є визначальними для її існування. Цифрове середовище розмиває географічну прив'язаність, але не скасовує її значення: локальність дедалі частіше проявляється не як територія, а як сукупність практик, пам'яті, способів виконання і сприйняття, що можуть існувати поза фізичним місцем, але залишаються з ним пов'язаними. У цьому сенсі доречно говорити не про зникнення локального, а про його переорганізацію, що вимагає більш гнучких аналітичних інструментів. Не менш суттєвою є необхідність переосмислення самого поняття «збереження» у цифрову добу. Традиційно воно пов'язувалося з фіксацією та передачею стабільних форм, однак цифрові технології змінюють цю логіку, вводючи можливість нескінченного відтворення, редагування, доопрацювання, уточнення і повторної контекстуалізації матеріалу. Як засвідчують сучасні дослідження, зокрема у сфері етномузикології, збереження більше не може розглядатися як нейтральний технічний процес; воно передбачає відбір, інтерпретацію і, зрештою, конструювання певної версії традиції. Це особливо виразно простежується у підходах, що акцентують увагу на етичних та естетичних вимірах цифрової репрезентації, де питання «як зберігати» виявляється невіддільним від питання «що саме зберігається і для кого».

У цьому контексті поняття «цифровізації» також потребує уточнення. Воно охоплює не лише процес оцифрування аудіоматеріалів, а ширший спектр практик, пов'язаних із створенням, організацією, поширенням і використанням музичного контенту в цифрових екосистемах. Така розширена інтерпретація дозволяє побачити, що цифровізація впливає не лише на форму збереження, але й на самі умови існування музичної культури, включно з механізмами її передачі, навчання і спільного виконання. Водночас у науковій літературі відчутна певна напруга між техноцентричними підходами, які зосереджуються на інфраструктурі та даних, і культурно орієнтованими перспективами, що наголошують на значенні контексту, традиції та взаємодії.

Методологічно це поле формується на перетині кількох дисциплін, і жодна з них не має вичерпного інструментарію для його опису. Етномузикологія привносить точність до локального контексту та практик живого виконання, однак у цифровому середовищі стикається з необхідністю працювати з новими типами джерел і форматів даних. Інформаційні науки, своєю чергою, пропонують інструменти структуризації та доступу, зокрема через концепції на кшталт FAIR, які орієнтовані на відкритість і повторне використання даних. Проте їх застосування до музичної спадщини виявляє обмеження, пов'язані з редукцією складних культурних явищ до формалізованих описів. Саме на цьому перетині виникає потреба у міждисциплінарних підходах, здатних поєднати точність технічних рішень із розумінням культурної специфіки.

Окремої уваги заслуговує питання методологічних орієнтирів, що визначають сучасні дослідження у цій сфері. Помітною є тенденція до переорієнтації з об'єкт-центрованих моделей, де музика розглядається як фіксований артефакт, на процесуальні підходи, які враховують динаміку виконання, взаємодію учасників і змінність контекстів. У цифровому середовищі така зміна точки зору стає особливо важливою, оскільки самі технології сприяють фрагментації та деконтекстуалізації матеріалу. Відповідно, дослідницька увага зміщується до способів відновлення або принаймні врахування цих контекстів у цифрових репрезентаціях. Водночас у поданих джерелах відчувається певна невизначеність щодо того, якою мірою існуючі теоретичні моделі здатні адекватно описати нові форми музичної практики, що виникають у цифровому середовищі. Частина досліджень фіксує зміни, але не завжди пропонує узгоджені концептуальні рамки для їх інтерпретації. Це вказує на необхідність подальшого теоретичного осмислення, зокрема уточнення співвідношення між такими категоріями, як «автентичність», «репрезентація», «участь» і «доступність», які в цифровому контексті набувають нових значень.

Обґрунтування можливих стратегій популяризації локальних музичних культур у цифровому просторі потребує насамперед відмови від уявлення про популяризацію як суто інструментальне «поширення контенту». У цифрових умовах це радше складний процес перекладу культурних практик у нові медіальні формати, де вирішальне значення мають не лише технічні параметри платформ, а й способи представлення, інтерпретації та залучення аудиторії. Саме тому у сучасних

дослідженнях чіткіше простежується зміщення від кількісних показників видимості до якісних характеристик участі та взаємодії.

Значний потенціал у цьому контексті пов'язаний з розвитком відкритих цифрових ресурсів і проектів, що дозволяють не лише репрезентувати локальні музичні культури, а й інтегрувати їх у ширші освітні та дослідницькі середовища. Як засвідчують дослідження цифрових колекцій і відкритих моделей локальної культури, сам факт доступності матеріалів ще не гарантує їхнього змістовного включення в культурний обіг. Важливою стає побудова таких форматів представлення, які зберігають зв'язок із контекстом і водночас роблять матеріал зрозумілим для різної аудиторії. У цьому сенсі відкритість має супроводжуватися продуманою структурою метаданих, коментарів і супровідних матеріалів, що дозволяють уникнути поверхневого сприйняття.

Окремий напрям формування стратегій пов'язаний із використанням інфраструктурних підходів до організації музичних даних. Принципи, орієнтовані на доступність і взаємопов'язаність ресурсів, створюють умови для ширшого використання матеріалів, зокрема у міждисциплінарних дослідженнях і цифрових гуманітарних проєктах. Водночас ці підходи потребують критичного застосування, оскільки стандартизація й формалізація можуть не повністю відображати культурну специфіку музичних практик. У цьому контексті важливою є не лише технічна сумісність, а й можливість збереження багатоголосся інтерпретацій, що відповідає самій природі локальних традицій.

Суттєвим елементом популяризації стає також переосмислення ролі носіїв традиції. Досвід онлайн-музикування та дистанційного навчання показує, що цифрові платформи можуть розширювати коло учасників, але водночас змінюють характер їхньої взаємодії. Це вимагає переходу від моделей, у яких носії традиції виступають лише як джерело контенту, до більш залучених форматів співтворчості, де вони беруть участь у процесах репрезентації та інтерпретації. Такий підхід дозволяє частково компенсувати втрату контексту, характерну для цифрового середовища, і водночас підвищує культурну чутливість створюваних матеріалів.

У цьому зв'язку показовими є ініціативи, що поєднують технологічні рішення з освітніми та комунікативними практиками. Використання цифрових платформ у навчанні, зокрема в міжнародних або міжкультурних проєктах, демонструє можливість формування нових форм залучення до локальних музичних культур. Однак ефективність таких стратегій значною мірою залежить від технічних умов взаємодії. Дослідження, присвячені застосуванню низько латентних технологій, вказують на те, що навіть незначні затримки можуть впливати на якість музичної комунікації, а отже – і на характер передачі традиції. Відповідно, технічна оптимізація не є другорядним питанням, а виступає важливою складовою культурного процесу.

Паралельно з цим розглядаються й нові технологічні інструменти, здатні забезпечити довіру до цифрових ресурсів і прозорість їх використання. Зокрема, потенціал блокчейн-технологій пов'язується з можливістю фіксації авторства, контролю доступу та відстеження використання музичних матеріалів. Хоча ці підходи ще не набули широкого практичного впровадження, вони окреслюють перспективу формування більш відповідальних моделей популяризації, де враховуються інтереси як дослідників, так і носіїв культурної спадщини.

Важливим орієнтиром у розробці стратегій виступає також ідея сталості, яка передбачає довготривалу підтримку культурних практик, а не лише їх одноразову цифрову фіксацію. Інтердисциплінарні підходи до збереження музичної спадщини підкреслюють необхідність поєднання технологічних, соціальних і культурних компонентів, що дозволяє уникнути фрагментарності та забезпечити більш цілісне функціонування цифрових ресурсів. У цьому контексті популяризація розглядається не як окремий етап після збереження, а як невід'ємна частина самого процесу, що впливає на спосіб існування музичної культури.

З огляду на викладене, можна стверджувати, що ефективні стратегії популяризації локальних музичних культур у цифровому середовищі формуються на перетині технічних можливостей і культурної відповідальності. Вони передбачають не лише використання сучасних платформ і інструментів, а й уважне ставлення до контексту, участі спільнот і багатозначності самих музичних практик. Водночас подані дослідження не дають підстав говорити про існування універсальної моделі: радше йдеться про набір підходів, що потребують адаптації до конкретних культурних і технологічних умов. Саме ця відкритість і контекстуальність визначають подальші перспективи наукового осмислення проблеми.

Висновки. Узагальнюючи теоретичний вимір дослідження, доцільно констатувати, що аналіз локальних музичних культур у цифровому середовищі потребує перегляду усталених категоріальних рамок і відмови від їх прямолінійного перенесення з попередніх дослідницьких парадигм. Сучасний

науковий дискурс демонструє поступовий перехід до більш динамічних і контекстуально чутливих моделей, у яких локальність, автентичність і збереження розглядаються як змінні та взаємозалежні характеристики. Водночас відсутність усталеного методологічного ядра свідчить про відкритість цієї проблематики потребу подальшого теоретичного узгодження між різними дисциплінарними підходами. Аналіз впливу цифрових технологій на музичну спадщину дозволяє дійти висновку, що процеси збереження і трансформації в цифровому середовищі не є протилежними, а співіснують у складній взаємодії. Технологічні інструменти, розширюючи можливості фіксації та доступу, водночас змінюють умови функціонування музичних практик, що проявляється у зміщенні їхніх значень і ролей. Особливої ваги набуває проблема контексту, втрата або редукція якого істотно впливає на сприйняття та інтерпретацію музичної спадщини. Це вимагає більш обережного й рефлексивного підходу до використання цифрових засобів у роботі з культурними матеріалами.

Щодо стратегій популяризації, проведений аналіз дає підстави стверджувати, що їх ефективність визначається не лише технічною доступністю цифрових платформ, а передусім здатністю враховувати культурну специфіку та забезпечувати участь носіїв традицій. Перспективними виявляються підходи, орієнтовані на відкритість, взаємодію та довготривалу підтримку культурних практик, проте вони потребують адаптації до конкретних умов і критичного осмислення їхніх обмежень. У цьому контексті популяризація постає як процес, що не лише поширює, а й трансформує музичну культуру, що зумовлює необхідність поєднання технологічної ефективності з культурною відповідальністю.

Список використаної літератури

1. Цілина М. Цифровізація у сфері культури України: сучасні стратегії та практики. Цифрова платформа: інформаційні технології в соціокультурній сфері, 2025. 8 (2). С. 277–288. <https://doi.org/10.31866/2617-796X.8.2.2025.347863>
2. Stojanović D. Preserving and Dissemination of Digitised Sound Heritage in Contemporary Times: The Potential of Blockchain Technology, 2022. MUZIKOLOGIJA-MUSICOLOGY, no. 33 (December): P. 73-86. <https://muzikologija-musicology.com/index.php/MM/article/view/58>.
3. Bozkurt B. (2025). An Open Research Dataset of the 1932 Cairo Congress of Arab Music. *arXiv preprint arXiv:2506.14503*. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2506.14503>
4. Chang, C.-L., Lin, C.-L., Hsu, C.-H., & Sun, Y. From Digital Collection to Open Access: A Preliminary Study on the Use of Digital Models of Local Culture. *Education Sciences*, 2023. 13 (2). 205. <https://doi.org/10.3390/educsci13020205>
5. D'Agostino, M. Reclaiming and preserving traditional music: Aesthetics, ethics and technology. *Organised Sound*, 2020. 25 (1). P. 14–24. <https://doi.org/10.1017/S1355771819000505>
6. Gibson, S. J. Shifting from offline to online collaborative music-making, teaching and learning: perceptions of Ethno artistic mentors. *Music Education Research*, 2021. 23 (2). P. 151–166. <https://doi.org/10.1080/14613808.2021.1904865>
7. Hofmann, A., Miksa, T., Knees, P., Bakos, A., Sağlam, H., Ahmedaja, A., Yimwadsana, B., Chan, C., Rauber, A. Enabling FAIR use of Ethnomusicology Data – Through Distributed Repositories, Linked Data and Music Information Retrieval. *Empirical Musicology Review*. 2021. 16. P. 47-64. [10.18061/emr.v16i1.7632](https://doi.org/10.18061/emr.v16i1.7632).
8. Peters, N., Marinova, D., Faassen, M., Stasiuk, G. Digital Preservation of Cultural Heritage. 2017. [10.1007/978-3-319-47164-8_7](https://doi.org/10.1007/978-3-319-47164-8_7).
9. Tang, Z., Wu, E. Polyphony in action: interdisciplinary approaches and sustainable strategies for musical cultural heritage preservation. *Humanit Soc Sci Commun* 12, 1221 (2025). <https://doi.org/10.1057/s41599-025-05611-3>
10. Zhou, Tiange & Bidin, Marco. Bridging Cultural and Digital Divides: A Low-Latency JackTrip Framework for Equitable Music Education in the Global South. 2025. [10.48550/arXiv.2505.00550](https://doi.org/10.48550/arXiv.2505.00550).

References

1. Tsilyna, M. (2025). Digitalisation in the Cultural Sector of Ukraine: Contemporary Strategies and Practices. *Digital Platform: Information Technologies in Sociocultural Sphere*, 8(2), 277–288. doi.org/10.31866/2617-796X.8.2.2025.347863
2. Stojanović D. (2022) “Preserving and Dissemination of Digitised Sound Heritage in Contemporary Times: The Potential of Blockchain Technology”. 2022. *MUZIKOLOGIJA-MUSICOLOGY*, no. 33 (December): 73-86. <https://muzikologija-musicology.com/index.php/MM/article/view/58>.
3. Bozkurt, B. (2025). An Open Research Dataset of the 1932 Cairo Congress of Arab Music. *arXiv preprint arXiv:2506.14503*. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2506.14503>
4. Chang, C.-L., Lin, C.-L., Hsu, C.-H., & Sun, Y. (2023). From Digital Collection to Open Access: A Preliminary Study on the Use of Digital Models of Local Culture. *Education Sciences*, 13(2), 205. <https://doi.org/10.3390/educsci13020205>
5. D'Agostino, M. (2020). Reclaiming and preserving traditional music: Aesthetics, ethics and technology. *Organised Sound*, 25(1), 14–24. <https://doi.org/10.1017/S1355771819000505>
6. Gibson, S. J. (2021). Shifting from offline to online collaborative music-making, teaching and learning: perceptions of Ethno artistic mentors. *Music Education Research*, 23(2), 151–166. <https://doi.org/10.1080/14613808.2021.1904865>
7. Hofmann, A., Miksa, T., Knees, P., Bakos, A., Sağlam, H., Ahmedaja, A., Yimwadsana, B., Chan, C., Rauber, A.

(2021). Enabling FAIR use of Ethnomusicology Data – Through Distributed Repositories, Linked Data and Music Information Retrieval. *Empirical Musicology Review*. 16. 47-64. 10.18061/emr.v16i1.7632.

8. Peters, N., Marinova, D., Faassen, M., Stasiuk, G. (2017). Digital Preservation of Cultural Heritage. 10.1007/978-3-319-47164-8_7.

9. Tang, Z., Wu, E. Polyphony in action: interdisciplinary approaches and sustainable strategies for musical cultural heritage preservation. *Humanit Soc Sci Commun* 12, 1221 (2025). <https://doi.org/10.1057/s41599-025-05611-3>

10. Zhou, Tiange & Bidin, Marco. (2025). Bridging Cultural and Digital Divides: A Low-Latency JackTrip Framework for Equitable Music Education in the Global South. 10.48550/arXiv.2505.00550.

UDC 78:39:004.9:008

PRESERVATION AND DISSEMINATION OF LOCAL MUSICAL CULTURES IN THE DIGITAL AGE

Inna ANTIPINA – Doctor of Philosophy,

Lecturer at the Department of Theory and History of Culture,

Head of the Hero of Ukraine M.Skoryk Center of Musical Ukrainian Studies at

P. I. Tchaikovsky National Music Academy of Ukraine, Kyiv, Ukraine

Purpose of the study. The study aims to conceptualize the specific features of preservation and dissemination of local musical cultures in the digital environment, taking into account the interaction between technological tools and the socio-cultural context of their functioning, as well as to identify approaches that enable a balance between accessibility of digital resources and the preservation of authenticity of musical practices.

Research methods. The research is based on an interdisciplinary analytical approach that combines theoretical generalization, conceptual analysis of key notions (locality, preservation, digitalization), and critical interpretation of contemporary scholarly discourse on digital cultural heritage. The study also applies a comparative and contextual analysis of scientific sources, focusing on technological, socio-cultural, and ethical dimensions of digital preservation and representation of musical traditions.

Results. The study clarifies the theoretical foundations for analyzing local musical cultures in the digital environment and demonstrates that digital technologies simultaneously expand access to musical heritage and transform its modes of existence, perception, and transmission. It identifies key risks, including loss of contextual depth, shifts in functions and meanings of traditional practices, and tensions between accessibility and authenticity. The paper substantiates strategies for dissemination that integrate technological capabilities of digital platforms with cultural sensitivity and active participation of tradition bearers. It also highlights the importance of open data, interoperability principles, and sustainable digital infrastructures while emphasizing the need to preserve the contextual and semantic integrity of musical heritage.

Scientific novelty. The scientific novelty lies in the comprehensive and interdisciplinary interpretation of the processes of preservation and dissemination of local musical cultures in the digital age, with an emphasis on their interdependence with technological, cultural, and ethical factors. The study advances a context-oriented approach that reconceptualizes key categories such as locality, authenticity, and preservation under conditions of digital transformation, and substantiates the necessity of integrating technical solutions with culturally sensitive and participatory models of working with musical heritage.

Key words: local musical cultures; digitalization; musical heritage; cultural memory; digital preservation; dissemination; authenticity; digital platforms; ethnomusicology; open data.

Стаття отримана 10.11.2025

Стаття прийнята 9.12.2025

Стаття опублікована 28.05.2026